

Wat mompelt ze toch? Nu verstaat Kathrientje het. „Hier staan we nu net als de herders,” zegt Oma. „Die wàchtten wel niet op een licht uit de hemel, maar ze zàgen het!” En dat heeft ze nog niet gezegd of Vader roept:

„Daar! daar! Zien jullie het? Een rood lichtje dat beweegt!”

En opeens is er nóg een licht; een hele stralenbundel die het donkere strand aftast en dan op hen gericht blijft. Ze knipperen met hun ogen, zo fel is het.

„Ze hebben ons gezien. Oppassen! Hij gaat dalen!” roept Vader. En dan gaat het verder allemaal erg vlug.

Voor Kathrientje het weet staat het donkere gevaarte al op het strand en hollen zij er heen. Zij loopt ook zo hard ze kan, maar Vader is haar toch vóór. Als Kathrientje er bij komt, ziet ze juist Moeder het trapje afdalen; ze heeft een bundeltje in haar armen, dat Vader van haar overneemt.

„Waar is Kathrientje?” hoort ze Moeder zeggen.

„Hier!” roept ze, en dan voelt ze Moeders armen om haar heen!

Het is net of het niet waar kàn zijn. Maar het is echt en geen droom.

„Wat een Kerstavond!” zegt Vader als ze met hun drieën om de tafel zitten.

„En wij die dachten, dat we het met de bruine bonen zouden moeten vieren!”

„Had ik het maar geweten,” zegt Moeder, „dan had ik nog wat voor jullie mee kunnen brengen. Maar ik had nauwelijks tijd om mijn koffertje te pakken!”

„Och wat!” roept Vader. „Dat je er bent, dat is toch het voornaamste!”

„En broertje dan?” zegt Kathrientje. „Is dat niet het mooiste Kerstgeschenk dat U mee kon brengen?”

„Daar heb je gelijk in!” zegt Vader.

Will Barnard

Hij lachte niet...

Vandaag heb ik een lang gesprek gehad met mijn vriendje Gert-Jan. Een ernstig gesprek. Ik zat op mijn kamer, achter mijn schrijfmachine toen hij binnenkwam.

„Wat doe jij?” vroeg hij.

„Ik moet een kerstverhaal schrijven,” zei ik.

„Heb je koekjes?” Nou weet hij heel goed dat ik altijd een trommeltje met koekjes heb staan. Maar iedere keer als hij binnen komt, vraagt hij met een heel effen gezichtje precies hetzelfde.

„Daar, in dat trommeltje,” zei ik, „je mag er wel een pakken.” Hij pakte een koekje uit het trommeltje en klom met zijn korte beentjes op een stoel. Toen hij zijn koekje opgegeten had wees hij naar de grammfoon. „Jij moet een plaatje draaien,” zei hij. Ik schudde mijn hoofd. „Nee, Gert-Jan, nou niet. Ik moet een verhaal schrijven en dan heb ik geen tijd om plaatjes te draaien.”

Ik haalde een fotoboek uit de kast. „Hier, bekijk dat maar eens.”

„Hu,” zei hij, „dat heb ik allang gezien.” Hij klauterde weer van de stoel af, kwam naast mijn schrijftafel staan met zijn handjes op de rug. En hij keek me heel ernstig aan. „Ik ben bij jou op visite,” zei hij, „en dan moet je niet schrijven; dan moet je gezellig wezen, dat zegt moeder ook altijd.”

7.

Ik schoof de schrijfmachine wat verder de tafel op, trok de kleine broekeman op mijn schoot en zei: „Je hebt nog gelijk ook. Waar zullen we eens over praten?”

„Over dat verhaal natuurlijk,” zei hij, boos dat ik dat nog niet eens snapte. „Jij kan natuurlijk toch aan niks anders denken.”

Ja, en daar zat ik. Eerlijk gezegd, ik wist heel precies welk verhaal ik wilde schrijven, maar . . .

„Luister eens Gert-Jan,” zei ik, „weet je nog van vorig jaar toen Marianneke en Rob bij Grootmoeder zijn gaan logeren met Kerstfeest?”

Hij knikte, maar keek me niet aan, wat hij anders altijd doet als ik ga vertellen.

„Zie je, dat kerstverhaal wilde ik gaan vertellen.”

Hij zei niets, liet zich van mijn schoot afglijden en ging voor het raam staan.

„Gert-Jan.” Hij draaide zich niet om. „Mag ik dat verhaal vertellen, Gert-Jan?” Hij schudde heftig van nee.

„Waarom niet, Gert-Jan?”

Hij bleef strak uit het raam kijken. Daarom stond ik ook maar op en ging naast hem staan, keek ook naar buiten.

„Het is een heel mooi verhaal, Gert-Jan.”

Hij bromde. „De kinderen zullen er toch maar om lachen.”

„O, nee,” zei ik, „beslist niet.”

„Jawel,” zei hij stug. „De kinderen op school lachen ook altijd.”

„O, maar die kinderen op school, dat zijn domme kinderen,” zei ik, heel overtuigd, „en zulke domme kinderen moet je nooit een mooi verhaal vertellen. Maar de kinderen die dit verhaal lezen, dat zijn geen domme kinderen, die zullen beslist niet lachen. Dat weet ik zeker.”

Maar helemaal overtuigd was hij niet. „Kan je geen ander verhaal schrijven?” vroeg hij.

„O ja,” zei ik, „natuurlijk kan ik wel een ander verhaal bedenken, maar weet je, Gert-Jan, dat verhaal, dat zou ik moeten bedenken en dat kerstverhaal van jou, dat is helemaal echt gebeurd. En er zijn vast nog veel meer kinderen die niet bij grootmoeder kunnen gaan logeren en voor die kinderen zou ik dit verhaal nou willen schrijven. Begrijp je?”

Ik zei al, Gert-Jan is mijn vriend. En ik ben zijn vriend. En tegen een vriend zeg je natuurlijk niet graag nee. Maar in dit geval . . . Ik begreep het wel.

„Luister eens, Gert-Jan,” zei ik, „ik zal het verhaal zo schrijven dat niemand begrijpt dat het over jou gaat. Ik zal jou en Rob en Marianneke in het verhaal een andere naam geven en niet vertellen in welke stad je woont. Wat voor een merk auto heeft je vader?”

„Een Chevrolet,” antwoordde Gert-Jan dadelijk. Zulke dingen weet hij altijd heel precies.

„Dan zal ik in het verhaal zeggen dat het een Opel is. En met al die dingen bij elkaar zal zelfs je buurjongetje niet begrijpen dat het jouw verhaal is.”

Langzaam draaide hij zich om en keek me aan. „Echt niet?” vroeg hij.

„Echt niet,” beloofde ik, „mijn hand er op. En voor het naar de drukker gaat zal ik het je eerst voorlezen.”

„Nou goed dan,” zuchtte hij, „ga jij maar schrijven, maar geef me dan eerst dat boek met foto's.”

Ja, die kleine Ger . . . o, nee, ik heb hem beloofd hem in het verhaal een andere naam te geven - laten we hem maar Henkie noemen, dus:

Ja, die kleine Henkie, moet je hem daar zien zitten in die grote leuningstoel met het fotoboek op zijn schoot. Hij doet net alsof hij naar de plaatjes zit te kijken. Maar aan die dikke rimpel boven zijn neus zie ik heel goed dat hij aan heel iets anders zit te denken. Natuurlijk aan zijn kerstverhaal, dat ik nu aan het vertellen ben.

O, hij was het vorig jaar helemaal met Moeder eens, hij kon echt niet bij Grootmoeder gaan logeren, zoals Anneliesje en Wim. Nee echt, het kon niet. Grootmoeder was ook al niet zo jong meer. Ze begon al een beetje reumatiek te krijgen. En dan een week lang de hele dag drie van die druktemakers om je heen.

Dat was al erg. Maar het zou misschien toch nog wel gaan, als er ook nog niet dat

andere was. Iedere dag ook nog een emmer wasgoed, dat uitgespoeld en gedroogd moest worden. Nee dat ging niet, dat begreep Henkie best. Maar het was toch echt wel zuur toen Anneliesje en Wim met veel lawaai hun koffers in de Opel laadden. En toen ze weg reden stond hij voor het raam en deed alsof hij ze nakeek, maar in werkelijkheid zag hij helemaal niks, omdat zijn ogen vol tranen stonden.

Moeder die ook voor het raam stond, deed net alsof ze daar niets van merkte. En toen de auto om de hoek van de straat was verdwenen ging ze naar de keuken, want ze had nog een heleboel te doen voordat het Kerstfeest was. En Henkie bleef voor het raam staan en hij klemde zijn tanden op elkaar en kneep zijn billetjes samen om toch vooral maar niet te huilen.

En toen riep Moeder uit de keuken: „Henkie . . . Henkie kan je even komen helpen?” En toen wreef Henkie met twee knuistjes de tranen uit zijn ogen en stapte naar de keuken. Als Moeder het niet alleen afkon, dan zou hij wel eens even helpen. Nou Vader en Wim niet thuis waren was hij toch zeker de man in huis.

Moeder was bezig met een emmer wasgoed. En Henkie zag dat het zijn pyjamaatje en zijn lakentje waren, die vanmorgen, toen hij wakker werd, alweer nat waren. „Help je even die emmer in de schuur zetten?” vroeg ze. „Ik kan hem alleen niet tillen.” En toen ze samen door de tuin liepen naar de schuur om het wasgoed aan de drooglijnen te hangen die door de schuur gespannen waren, keek zij hem even glimlachend aan. „Het kan echt niet, hè?” Nee, schudde Henkie. Echt niet.

O, maar het was een prachtig Kerstfeest. Vader was ook weer thuis. Hij had Liesje en Wim alleen maar weggebracht. En hij bracht van Grootmoeder een groot pak mee voor Henkie dat hij pas op Kerstavond open mocht maken. Het lag in de voorkamer op een stoel en steeds weer ging Henkie even kijken of het er nog lag en dan streek hij met zijn vinger over het papier; misschien zou hij kunnen voelen wat er in zat. Hij was toch zo vreselijk nieuwsgierig.

„Niet openmaken, hoor,” zei Moeder. Nee natuurlijk niet, maar o, wat zou hij graag weten wat Grootmoeder voor hem gekocht had!

En eindelijk was het dan Kerstavond. Bij de piano stond een kleine kerstboom. Samen met Moeder had hij er een hele middag aan gewerkt om die kerstboom te versieren. En toen het donker begon te worden, zette Moeder onder de kerstboom een schaal met sinaasappelen en een schaal met noten. En Vader stak de kaarsjes aan en ging achter de piano zitten om kerstliedjes te spelen. En toen kwam Moeder ook binnen met een grote kan chocolademelk, die ze op de kachel zette om warm te blijven. „Dan hoef ik niet steeds naar de keuken,” zei ze, „dat is veel gezelliger.”

En toen eindelijk . . . eindelijk, mocht hij het grote pak van Grootmoeder openmaken. Maar zijn vingertjes trilden zo, dat hij de touwtjes niet los kon krijgen en hij van Vader het kleine zakschaartje moest lenen om ze door te knippen. Maar het was zo'n verschrikkelijk groot pak en er zat zo'n enorme laag papier omheen, dat hij het met zijn korte armpjes haast niet baas kon. Hij verdween bijna helemaal onder het papier.

„Ach Vader, help die jongen dan toch eens even,” zei Moeder.

Maar Vader zat te lachen. „Wel nee, laat-ie dat zelf maar opknappen.”

En Henkie liet zich niet op zijn kop zitten. Ja zeker, hij zou dat papier er niet afkrijgen, dat kon je net begrijpen!

Maar toen hij dan eindelijk het papier er af had, stond hij wel even heel gek te kijken. Uit het ene grote pak, waren vijf kleinere pakjes te voorschijn gekomen.

„Grootmoeder maakt het veel te gek,” zei Vader, „wie geeft er nu aan een jongetje vijf pakjes.”

Ja, dat vond Henkie eigenlijk ook en hij was er helemaal beduusd van, maar Moeder begon te lachen.

„Vader zit je maar een beetje te plagen hoor,” zei ze, „pak nou maar gauw verder uit. Ik ben benieuwd wat er in zit. Hier, dit pakje moet je het eerst nemen, want daar staat een grote 1 op.”

En weer moest Vaders zakschaartje er aan te pas komen. Touwtje doorknippen, papier er af . . . een grote rode traktor met zwarte wielen en een chauffeur op de stuurstoel en koplampen er aan met echte lampjes. Henkie had geen ogen genoeg om alles te bekijken. En toen Vader, die naast hem op de grond was komen zitten om de traktor ook te bekijken, bovendien nog tot de ontdekking kwam dat er een kleine motor in zat, toen vergat hij bijna dat er nog vier andere pakjes op hem lagen te wachten. Maar toen de traktor drie keer de kamer was rondgereden, glipte opeens het stuur uit de kleine vingertjes en reed de traktor pardoos tegen de andere pakjes aan die er nog lagen. O ja, die moest hij nog uitpakken. Maar eerst de traktor in de garage; daar onder de poten van die stoel, dat was een mooie garage.

„Drink nou eerst maar een kopje chocolademelk, voor de schrik,” zei Moeder. Maar daar had Henkie nu natuurlijk geen geduld meer voor. Een voor een bekeek hij de pakjes. Ja, daar stonden ook nummers op. Dan nu eerst nummer 2 uitpakken. Een grote gele aanhangwagen voor de traktor, volgeladen met prachtige rode appels. Het derde pakje, weer een aanhangwagen, nu een blauwe, volgeladen met noten.

Het vierde pakje, nog een aanhangwagen. „Dat wordt een complete trein,” zei Vader. „Eerst een gele aanhangwagen, dan een blauwe en nu een groene aanhangwagen. Ik ben benieuwd of die traktor zo sterk is, dat hij dat allemaal trekken kan.”

„Nou, vast wel,” zei Henkie, „dat heeft Grootmoeder natuurlijk eerst geprobeerd, je geeft toch zeker niks weg, waar je niet mee spelen kan?” En dat vond Moeder ook. Maar had Henkie nu al gekeken wat er allemaal in die derde aanhangwagen gela-

den was? Een paar nieuwe batterijen voor de motor en de lampjes van de traktor, een paar reserve-lampjes en een grote houten moersleutel, waarmee de wielen losgemaakt en er weer aangeschroefd konden worden.

En toen haalde Henkie eerst de traktor weer uit de garage, reed helemaal de kamer rond naar de groene aanhangwagen, want daarin zat het gereedschap dat naar de garage moest. En pas toen hij alles netjes in de garage tussen de poten van de stoel had opgeborgen, had hij tijd om het vijfde pakje open te maken. „Weer een aanhangwagen natuurlijk,” voorspelde hij, „maar wat zou er op die aanhangwagen geladen zijn?”

Touwtje doorknippen, papier er af: een oranje aanhangwagen. En op die aanhangwagen . . . een zesde pakje. Maar dat zesde pakje was niet met touwtjes vastgemaakt, maar met plakband en nu moest Vader er toch echt aan te pas komen om het pakje open te krijgen. Een boek met verhalen over de Heer Jezus . . . met een heleboel zwarte en gekleurde plaatjes.

En daar stond nou die grote Henkie te midden van al dat papier en die nieuwe traktor met al die aanhangwagens, met dat boek in zijn handjes. En hij keek van Moeder naar Vader en van Vader naar het boek. En toen? Toen liet hij zich midden in de rommel op zijn buik op de grond vallen; hij steunde zijn hoofd op zijn handjes en een voor een sloeg hij de bladzijden om en bekeek de plaatjes. En hij dacht aan geen sinaasappelen meer en aan geen noten en aan geen chocolademelk.

„Maar beter ook,” fluisterde Moeder in Vaders oor, „hij moet 's avonds niet zoveel drinken, weet je wel?”

Vader knikte. „Is het mooi, Henkie?” vroeg hij. „Nou,” zuchtte Henkie.

Toen begon Moeder maar vast al het papier op te ruimen. Anders moest hij natuurlijk zelf zijn rommel wegbrengen, maar nou vanavond . . . en dan met zo'n nieuw opwindend boek met plaatjes.

„Laat hem maar even,” glimlachte Moeder en Vader begon de aanhangwagens in de garage te zetten.

En Moeder had allang een kop koffie gezet voor Vader en Vader had allang een sinaasappel geschild voor Moeder, toen Henkie met een heel diepe zucht het laatste blaadje omsloeg. Uit.

„Is 't mooi, Henkie?” vroeg Moeder.

„Nou,” zuchtte hij.

„Mogen wij ook eens kijken?” vroeg Vader.

En toen kroop Henkie naast Vader op de divan en Moeder kwam er ook bij zitten en met z'n drieën bekeken ze nog eens de plaatjes. Totdat ineens de klok begon te slaan.

„Wat,” schrok Moeder, „is het al zo laat? 't Wordt hoog tijd dat jij naar bed gaat, kleine kruimel.”

Maar daar had Henkie nog geen zin in. Het was veel te gezellig met al die kaarsjes en dan zo tussen Vader en Moeder in op de divan.

„Weet je wat,” zei Moeder toen, „ik maak nog een sinaasappel voor je schoon en intussen leest Vader een stukje voor uit dat nieuwe boek. Goed?”

Henkie moest even diep nadenken voordat hij 'ja' zei. Die grote mensen konden soms met zo'n voorstel, dat heel leuk leek, toch net hun zin krijgen. En Vader vond het ook al een goed plannetje. Henkie dacht er sterk over om wat anders te verzinnen, maar dat nieuwe boek met die mooie plaatjes, hij kon het zelf nog niet lezen . . .

„Zeg het maar,” zei Vader. „Wat zal ik voorlezen?” Henkie bladerde in het boek. Hij had een heel mooi plaatje gezien, en er stonden een heleboel letters bij, Vader

zou er vast heel lang over doen om die allemaal voor te lezen. Maar waar stond dat plaatje nou?

„Wat zoek je?” vroeg Vader, „misschien weet ik waar het staat.”

Maar Henkie had het al gevonden. Op het plaatje was een pleintje te zien. Rondom kleine witte huisjes met platte daken. En midden op het plein waren vijf of zes jongetjes aan het spelen. Het leek wel of ze krijgertje deden.

„Goed,” zei Vader, „luister dan.”

- In Nazareth, een klein dorpje in het noorden van Palestina, woonde een jongetje: Jezus was zijn naam. Zijn vader was de timmerman van het dorp, hij maakte de deuren van de huisjes en de houten jukken van de ossen. En het was erg leuk om bij Vader in de werkplaats te staan en toe te kijken bij zijn werk. Soms mocht Jezus hem helpen, dan moest hij een stuk hout vasthouden als Vader er een gat in moest boren. En als het niet te ver was dan mocht hij ook wel eens mee als Vader het werk dat hij klaar had ging brengen bij de mensen die het besteld hadden. Maar je kon niet altijd in de werkplaats staan en soms was Vader er ook niet. Dan ging hij met een grote zak gereedschap op zijn rug ver de bergen in om ergens in een wijngaard het hek te herstellen. En dan speelde Jezus op het dorpsplein met de andere jongens van het dorp. Dan speelden ze verstoppertje of krijgertje. En als Jezus meespeelde, dan mocht Judas ook altijd meespelen. En dat was wat bijzonders. Want al die andere kinderen van het dorp hadden een hekel aan Judas. Judas speelde vals, moet je weten. Bij het verstoppertje spelen, keek hij stiekum waar de anderen zich verstopten . . .

En Vader las verder. Maar wat was het warm in de kamer met al die brandende kaarsen! En ze zaten zo vlak bij de kachel. Henkie kroop dicht tegen Vader aan, en liet zachtjes zijn oogjes dichtglijden om nog beter te kunnen luisteren. Maar . . . hij hoorde eigenlijk niets meer. Ach, hij was ook zo moe. Heel langzaam viel Henkie in slaap op de divan. Vader merkte het wel en hij hield op met voorlezen.

„Verder lezen,” zei Henkie met een heel slaperig stemmetje.

„Ach, kerel, je slaapt,” zei Vader. „Kom, ik zal je naar boven dragen.” En Vader

pakte de kleine dreumes vierkant op en droeg hem naar boven, en Henkie merkte het niet eens. Hij merkte zelfs niet dat Moeder hem uitkleedde en hem zijn pyjamaatje aantrok en hem onder de wol stopte. Vader knipte het licht uit en op hun tenen gingen Moeder en Vader weer naar beneden.

Henkie lag in bed en sliep. Met een hoog rood kleurtje. Maar al die belevenissen van de laatste uren speelden hem nog door zijn hoofd. Hij droomde. Hij droomde dat hij buiten kinderen hoorde lachen en spelen. Hij droomde dat hij voorzichtig uit zijn warme bedje stapte om voor het raam te gaan kijken. En toen hij uit het raam keek, zag hij dat dorpspleintje, net als op dat plaatje in zijn nieuwe boek. Kijk daar dat jongetje, dat uit die timmerwinkel hard kwam aanlopen, en riep dat hij ook wilde meespelen, dat moest Jezus zijn. Maar hij wilde ook meespelen. En ineens stond hij ook op het plein en hij had die prachtige traktor die hij van Grootmoeder gekregen had onder zijn arm. Maar wat was dat nou? Die kinderen wilden niet met hem spelen. Ze maakte een grote kring om hem heen en begonnen hem uit te lachen. Ze trokken lange neuzen tegen hem en sliepten hem uit. Net als de kinderen op school, als het buurmeisje giechelend verteld had dat zijn pyjamaatje alweer op de lijn te drogen hing. Een van de kinderen, hij had rood haar en het moest vast Judas wel zijn, die vroeg met een hatelijk lachje of zijn pyjama nog droog was. Maar toen . . . toen drong Jezus door de kring heen en hij ging naast Henkie staan.

„Ik vind het gemeen,” riep Jezus, heel hard. „Ik vind het heel gemeen van jullie om Henkie zo te plagen, hij kan het ook niet helpen, dat heeft de dokter zelf gezegd. En het zal best overgaan, als hij wat groter is.”

En toen waren de kinderen ineens stil. En Jezus pakte Henkie bij zijn hand. „Kom,” zei hij, „we gaan naar de werkplaats van mijn vader, die heeft een heleboel zaagsel en krullen en kleine blokjes hout en daar kunnen we die aanhangwagens mee laden.”

Toen Henkie de volgende dag weer op de divan zat en nogeens alle plaatjes in zijn nieuwe boek zat te bekijken, bleef hij heel lang kijken naar een plaatje van de Heer Jezus met een grote groep kinderen om hem heen. Opeens keek hij op. „Moeder.”

„Ja, Henkie?”

„Hij lachte niet . . .” zei Henkie. En toen Moeder hem niet-begrijpend aankeek, lachte hij maar eens, liet zich van de divan glijden en begon met zijn nieuwe traktor te spelen.

„Hé,” zei Moeder, „je had toch vier aanhangwagens? Ik zie die gele helemaal niet.”

„O,” zei Henkie, „die staat onder de divan.”

„Speel je daar dan niet mee? Vind je die niet mooi?”

Henkie keek nog eens naar die gele aanhangwagen. Nou en of hij die mooi vond! Hij kon nog kiepen ook. Zou hij die wagen dan toch maar gebruiken?

„Die traktor kan het makkelijk trekken, hoor,” zei Vader.

Dat wist Henkie wel. Maar toch . . . nee, die gele wagen wilde hij helemaal nieuw houden.

„Maar waarom dan toch?” wilde Moeder weten.

Henkie kreeg een kleur en toen hakkelde hij ineens: „Die . . . die gele . . . die . . . die . . . vond de Heer Jezus de mooiste van allemaal.”

Tja, en dat is nu het Kerstverhaal van Henkie. En zie je nou wel, Gert-Jan, dat de kinderen er helemaal niet om gelachen hebben? Dat wist ik ook wel. Het is toch helemaal niets om te lachen?